

A jégszívű habeány

Egyszer volt, hol nem volt, túl hegyeken, völgyeken, száz meg száz szigeten volt egy hatalmas óceán, abban élt egy jéggé dermedt szívű habeány. Azt beszélnek, hogy nem mindig volt jégből a szíve, régen ugyanolyan szívvel rendelkezett, mint bárki más, csak aztán megfagyott. A történetek itt viszont eltérnek egymástól, mert senki sem tudja igazán, mi történt vele, hiszen a habeányok jóval tovább élnek, mint az emberek, és nem maradt olyan, aki valóban ismerte volna a valós históriát. Így van, aki azt állítja, hogy eladta a lelkét azért, hogy övé legyen a leghatalmasabb varázserő az óceánban, mások azt bizonygatják, akkor fagyott meg a szíve, mikor varázstükrébe tekintve meglátta a világ gonoszságát.

Mindenesetre annyi igaz a szóbeszédéből, hogy rendkívül nagy varázserő birtokában volt, s valóban bírt egy varázstükörrel, amelynek a segítségével az emberek világát szemlélte nap nap után. Ugyanis unatkozott, nem talált semmiben sem örömet. Minden untatta, idegesítette vagy egyszerűen hidegen hagyta, ezért nem csoda, hogy az egyetlen dolog, ami le tudta kötni, az nem az ő világába tartozott, hanem egy számára ismeretlen, idegen világhoz. Egy ilyen nap alkalmával, mikor a fél napját már a tükör előtt búslakodva töltötte, gondolt egyet, s felkerekedett, hogy körbeússza birodalmát, mivel ő volt a habeányok királynője, még ha nem is sok időt szentelt az államügyeknek. Bár nem is nagyon kellett, hiszen a habeányok sokkal békésebbek s bölcsebbek, mint az emberek. A habeány tehát kisiklott vízi palotájából, és elkezdte beúszni a birodalmát. Úszás közben megakadt a szeme egy csapat habeányon, akik valamit nagyon sutyorogtak egymás között. Kíváncsi lett rá, vajon miről sugdolóznak, így közelebb úszott hozzájuk, majd varázslattal álcát öltött, s kihallgatta őket. A beszélgetés arról folyt, hogy melyiküknek milyen a kedvese, valamint arról, hogy milyen boldogságot is hoz a szerelem. A habeánykirálynőt nagyon elgondolkodtatta, amit a többi habeánytól hallott, s amikor visszatért a palotájába, még mindig ezen tűnődött. Valójában már egy ideje változatosságra vágyott, hiszen a tükör is kezdte már kicsit untatni, azért is ment el inkább úszni.

– Ez a szerelem nem is lehet olyan rossz, meg kellene próbálni – vélekedett magában. Ám a probléma csak az volt ezzel, hogy nem tudta, hogyan kell szeretni, s azt sem, hogyan találhatja meg a szerelmet. Ő inkább úgy gondolta, ha kell, kikényszeríti. Viszont nem akart a birodalmából párt választani, inkább belenézett a varázstükrébe, s kiadta az utasítást, hogy mutasson neki a

szárazföldön egy jóképű herceget. Pár másodperc múlva megjelent a kép egy hercegről, aki éppen egy hajón ünnepelte a születésnapját.

– Tökéletes – gondolta a hableány. Majd hatalmas vihart gerjesztett varázserejével, amivel elsüllyesztette a herceg hajóját, s a herceget levitte a palotájába, az óceán mélyére.

Joggal kérdezhetnénk, hogy akkor a herceg megfulladt-e vagy megmenekült? Valójában a herceget a hableány a varázserejével képessé tette a víz alatti lézésre, így az gond nélkül túlélte a palotába történő szállítását. Viszont amikor felébredt, egyáltalán nem volt elragadtatva a helyzettől, minduntalan csak sóhajtozott a szárazföldön maradt menyasszonya után, akit többé már nem láthat.

„Jó, majd megbékél, egyszer el kell felejtene, hiszen az emberek könnyen felednek” – vélekedett magában a hableány, s nem törődött tovább a herceg szomorúságával.

Közben a szárazföldön a királyfi menyasszonya hiába várta kedvese megérkezését, az csak nem jött. Teltek a napok, hetek, s nem kapott semmi hírt felőle. Sokan mondták neki, adja fel a várakozást, biztosan elsüllyedt a hajó, s megfulladt a herceg, vagy más lányt talált magának, de a hercegnő nem akarta feladni a reményt, ugyanis mélyen a szívében érezte, hogy másról van szó.

Egyik este, mikor már mindenki elaludt, kiosont a palotából, lement az óceán partra, amely a kastélytól csak pár perc sétára volt, majd megkereste az ott élő bűbájos javasasszony kunyhóját. Bekopogott az ajtaján, amelyet nemsokára ki is nyitott egy öreg asszony.

– Mi járatban vagy itt, kedveském, az éjszaka kellős közepén? – kérdezte az öregasszony.

A hercegnő illedelmesen köszönt neki, majd elpanaszolta a bánatát, aztán megkérdezte, tud-e rajta segíteni az öregasszony.

– Igen, tudok – válaszolta az. – Sőt arról is tudok, hol van a kedvesed.

A királylány megörült, s azonnal faggatózni kezdett. A javasasszony leintette a lányt, aztán belekezdett a mondandójába:

– A vőlegényed az óceán legmélyén él a jégszívű hableány vízalatti palotájában, és nem lesz egyszerű onnan kimenteni.

– Nem baj, bármit megteszek a megmentéséért, csak áruld el, mit kell tennem – vágott közbe a hercegnő.

– Hát legyen. Adok egy kagylót, menj ki holnap este éjfélkor a partra, majd énekeld el a legszebb dalt a kagylóba, amit csak ismersz! De jól vigyázz, ha megjelenik a hableány, hagyd abba az éneklést, s meg ne szólalj, bármit mond is, ki ne nyisd a szád! Tarts ki virradatig! Ha sikerül, a herceged megmenekül.

Elvette a lány a kagylót, aztán visszatért a kastélyba. Másnap este éjfélkor kiment a partra, s úgy tett, ahogy a javasasszony tanácsolta neki. A legszívhezszólóbb dalt énekelte, amit ember valaha is hallhatott. Nem kellett sokat várnia, hogy felbukkanjon a sellőkirálynő.

– Ki énekelt, te voltál? Add nekem a hangod! – parancsolt rá. – A lány nem szólt semmit, hallgatott, ahogy az öregasszony tanácsolta neki. Ám a hableány nem adta fel, megismételte az előbbi parancsát.

– Add nekem a hangod! – utasította ismét. A hercegnő csak bámulta a holdat, nem adott ki semmilyen hangot. – Rendben, ha nem adod, hát elveszem! – kiáltotta a másik, aztán varázserejével akkorát taszított a lányon, hogy az hanyatt esett, s önkéntelenül is felnyögött fájdalomában.

– Jaj!

A hableálynak sem kellett több, felé nyújtotta a kezét, abból vékony fénycsóva nyúlt ki, körbetekeredett a hercegnő nyakán, majd egy kis fénygömb libegett ki a torkából a száján át. A sellő visszahúzta a kezét, a fénygömb ellebegett hozzá, aztán mikor már nála volt, egyszerűen lenyelte. Bájos, tiszta hangon énekelni kezdett, ahogy még nem is olyan régen a hang eredeti gazdája tette. Elégedetten felkacagott, aztán mint aki jól végezte dolgát, elúszott az éppen felkelő nap fénysugarai alatt.

A hercegnő nagyon elkeseredett, némán sírdogált egy ideig a parton, de nem sokáig, ugyanis megacélozta szívét, s visszaballagott a javasasszonyhoz, hátha újra tud neki segíteni. Az

öregasszonynak nem kellett sem elmutogatni, sem lerajzolni, hogy mi történt, egyszerűen csak ránézett a hercegnőre, s tudta, nem sikerült a herceg megmentése. Így új tervvel állt elő.

– Most jól figyelj, kedveském, ugyanis az előzőnél sokkal veszélyesebb próbára kell vállalkoznod, ha valóban meg akarod a vőlegényed menteni.

A lány bólintott, hogy folytassa.

– Fel kell cserélned a lábaidat uszonyra, le kell úsznod a víz alatti palotába, ott meg fogod találni a herceget, de ő nem fog már rád emlékezni, mivel a hableány átkot szórt rá, hogy elfelejtsen téged, mert megunt, hogy a királyfi folyton utánad sóhajtozott. Miután megtaláltad, próbáld meg emlékeztetni arra, ki vagy! Ha sikerrel jártál, meg kell keresnetek a jégszívű hableány tükrét, és össze kell törnötök, ugyanis abban tartja az erejét. De jól vigyázz! – figyelmeztette –, ha nem sikerül ezt véghez vinned három napon belül, a lábaid visszaváltoznak, s ott fulladsz meg az óceán mélyén!

Mondandója végeztével átnyújtott egy színes folyadékkal teli üvegcsét a lánynak azzal az utasítással, hogy ússzon be az óceánba, s olyan helyen igya meg, ahol már alig vagy egyáltalán nem ér le a lába. Adott még neki egy gyűrűt is, amelyről azt mondta, hogy megmutatja majd neki az utat a palotához, aztán elköszönt a tőle, s útjára bocsátotta. A hercegnő pedig követte tanácsait, és az utasításoknak megfelelően járt el. Mikor megitta a javasasszonytól kapott bájitalt, szörnyű fájdalmat érzett a lábaiban, mintha ezer tű szurkálná őket. Aztán lássatok csodát! A két láb fokozatosan eltűnt, s a helyükbe egy formás uszony került.

A hercegnő lemerült a víz alá, ahol meglepődve tapasztalta, hogy kap levegőt. A víz alatt a gyűrűben lévő kő is felfénylett, s egy vékony fénysugár mutatta számára az utat a palota felé. Fél napot úszott megállás nélkül, mire felderengett előtte a hatalmas, kagylókból és korallokból álló építmény. A közelébe érve a hercegnő látta, hogy a palotába éppen szolgálókat keresnek, így beállt a jelentkezők közé. A sellőkirálynő komornája válogatott közülük, s megtetszett neki az immár hableánnyá alakult hercegnő hallgatagsága, mivel nem szerette, ha valaki túl sokat locsogott. Ezért a hercegnő néhány másik jelentkezővel együtt sikeresen bejutott a palotába. Már csak meg kellett találnia a herceget. Ez viszont nem volt olyan egyszerű, ugyanis a másik fél nap a herceg keresésével telt el. Végül megtalálta: a herceg a sellőkirálynő tróntermének közepén ücsörgött semmibe meredő tekintettel. Volt kedvese hiába nógatta, rázta, szólongatta,

mintha meg se hallotta volna. S ezzel telt el az első nap. A hercegnőnek már csak két napja maradt.

A második napon sem járt több sikerrel. Mikor a komorna által adott feladatokat elvégezte, s újra felkereste a herceget, hajszára pontosan az történt, mint előző nap. Harmadnap már nem is fáradt az elvégzendő feladatokkal, hanem rögtön a herceghez ment. Gondolta, ha mást nem, legalább elköszön tőle. De mikor a kedvese közelébe ért, nem bírta tovább visszatartani a könnyeit, leborult a herceg lábai elé, s keserves sírásra fakadt.

Az egyik könnycseppje a herceg szívére esett, felolvasztotta azt, és újra eszébe juttatta elfeledett menyasszonyát. Feleszmélve elkezdte faggatni kedvesét a történetekről. A királylány elmutogatta neki, hogy képtelen a beszédre, illetve egy falra függesztett tükör segítségével sikerült megértetnie azt is, mit kell keresniük. A herceg szerencsére tudta, hol van a sellőkirálynő tükre, mivel pont abban a szobában varázsolta őt el a hableány, ahol a tükröt tartotta. Sietniük kellett, mert már nem sok idejük maradt hátra. Ám nem lehettek biztosak benne, hogy nem fedezi fel a mesterkedésüket a királynő, mielőtt azt véghez vinnék. Így odaosontak, azaz a hercegnő inkább odaúszott a szoba ajtajához, s fülelni kezdtek. A hangokból ítélve a királynő a szobában tartózkodott, de a remény még nem veszett el, ugyanis úgy tűnt, hogy éppen alszik. Ezért a tőlük telhető leghalkabban kinyitották az ajtót, s tekintetükkel végigpásztázták a szobát. A hercegnő szeme megakadt egy mívés fali tükrön, amely éppen a sellőkirálynő ágya fölé volt felfüggesztve; a lány odahajolt, hogy óvatosan leemelje a falról.

Ekkor pattant ki a sellőkirálynő szeme, s szörnyülködve látta, hogy mi történik a tükrével. A hercegnő utolsó erejével meglendítette a tükröt, a falhoz vágta, s az apró szilánkokra tört. A sellőkirálynő az arcához kapott, amely a tükörrel együtt szintén repedezni, majd széthullani kezdett, s pár másodperc múlva nem maradt más belőle, csak hab. A királynő halálával a palota is omladozni kezdett, de a hercegnő lábát uszonnyá változtató varázs is kezdett elmúlni. Így gyorsan rákiáltott kedvesére – hiszen a sellő halálával a hangját is visszakapta –, hogy az kapaszkodjon az uszonyába jó erősen. Mikor ez megtörtént, amilyen gyorsan csak lehetett, a felszín felé vette az irányt, mivel a herceg vízalatti légzőképessége szintén kezdett megszűnni.

Addig úszott, míg kibukkantak a vízfelszínen, pont időben, mielőtt megtört volna a varázs. De így is az óceán közepén találták magukat, bár sikerült belekapaszkodniuk egy uszadékfába, amelyet odasodort az áramlat. Egy teljes napon át hánykolódtak, míg végül észrevette őket egy

kisebb halászhajó, ezt az előző napi vihar kicsit beljebb sodorta a megszokott helyétől. A hajón lévőek megörültek, amikor megtudták, hogy kiket vettek fel a hajójukra, hiszen a hálás hercegi pár nagy vagyont s jutalmat ajánlott nekik, ha kiviszik őket a partra.

Így is lett, a halászok busás jutalmat kaptak, s a hercegnőt segítő javasasszony szintúgy jutalomban részesült. A hercegnő és a herceg pedig már másnap egybekeltek, világra szóló lakodalmat tartottak, s talán még most is ünnepelnek, ha azóta meg nem unták. Mindenesetre az az egy biztos, hogy boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Dékány Dorottya